

»De gør mig helt forvirret, Tyrstrup! Og De tager ganske fejl! Jeg har ikke den allermindste Indflydelse paa Enslev. Da jeg i Sommer traf ham paa Fyn, kaldte han mig rent ud for en Forræder.«

»Alligevel, Fru Abildgaard. Dem vil han i hvert Fald modtage. Og han vil ogsaa høre paa Dem. Og jeg beder Dem betænke, at det gælder om at afværge en Katastrofe, som kan faa uberegnelige Følger for hele Landet og dets Fremtid.«

»Men hvad er det da? Hvad staar der i den Skrivelse?«

»Ja — her kommer Vanskeligheden for mig. Det har jeg nemlig ikke Ret til at sige Dem. Brevet er stilet til Partistyrelsen og overbragt mig som dens Næstformand. Men jeg tør vel haabe, kære Frue, at De ikke tror mig i Stand til at misbruge et Tillidsforhold. Dersom jeg ikke var fuldkommen sikker paa, at De i et og alt vilde billige mit Standpunkt i denne Sag, var jeg naturligvis ikke kommen til Dem. Hvad jeg vil anmode Dem om, er iøvrigt kun, at De vil gaa til Enslev og paa mine Vegne bede ham om endnu engang at overveje Følgerne af . . . af det Skridt, han altsaa har bestemt sig til for at kunne ramme os. Jeg maa foreløbig antage, at det er sket i en sygeligt ophidset Sindsstemning. Det er trist at maatte sige det, men Enslevs Ubeherskethed er jo paa sørgelig Maade tiltaget med Aarene, og den